

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Notæ In Notas Willelmi Wendrockii Ad Ludovici Montaltii
Litteras, Et In Disquisitiones Pauli Irenæi Inustæ**

Fabri, Honoré

Coloniæ, 1659

Nota II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39536

stulat. *Fabulam* verò illam inter fidei dogmata repositam ægrè, immò ægerrimè tulisti : Arnaldi quoque placita damnata, non modò à Sorbona (cujus censuram eo loco non habes, quo vir prudens habere debet) sed ab ipsa Ecclesia. Et hæc dissimulas? Nec Annati gratiæ quidquam datum est. Extat extabitque in posterum Decretum Apostolicum, & immortalis Arnaldi & Montaltii infamia. Errores utriusque uno eodemque Decretò configi, par erat ; qui communī utriusque sensu, & unanimi voluntatum consensione fuerant publicati. Quod demum subnectis, non multò post, apud Patres Oratorii, eandem Arnaldi doctrinam palam defensam fuisse ; quid ad me? quid ad Jesuitas? nemo nescit, Jansenianis partibus plurimos ex omni ferè hominum genere addictos esse ; quo animo & fine, Deus scit. Sed est, quod nobilissimæ & doctissimæ familiæ hanc notam sibi à te inustam, vindicandam ultrò relinquam.

N O T A I I.

REverendum Patrem Nicolai per summam impudentiam hoc loco fugillas : quem à Thomistarum Doctrina descivisse perindè asseris, ac si apud omnes constaret : eumque transfugam & prostratum Molinistam vocas, qui Nenias in D. Thomam, non verò Commentaria scribat, ac proinde melius & consultius taceat. Ita Willelme Doctissimum virum, Sorbonæ & sui Ordinis decus excipis? sed cur illic adèò barbarè ac ferociter succenses? non est profectò, quod dicam: cum iam apud omnes in confessio sit. Strenuus semper fuit Iansenii, Arnaldi, Sancygirani, nec non acerrimus expugnator. Non alia fuit odii in illum vestri causa. Sed Vir de Ecclesia, de Sorbona,

de

de ordine suo benè meritus, alienis armis non indiget, ut in te tuique similes animadvertat. Ad illum igitur te remitto.

N O T A   I I I .

LArvam ponis sensim sine sensu, Moynium Doctorum Sorbonicum raptim adortus, eum à Cardinali Richelio, in Cornelium Iansenium, quem tamen non legerat, ut nec Augustinum, incitatum fuisse narras: tum ejus de duplice gratia, orandi scilicet atque agendi opinionem adducis, ac illam sufficientem duntaxat, hanc verò semper efficacem aīs afferuisse: tum liberè pronuncias, Moynii, Corneti, Haberti, Halerii æmulationem in Arnaldum, & Pædagogicas cupiditates, illarum contentionum fontem esse: ac mirari, te dicis, Procerum jocularem errorem, qui se his dissensionibus interponunt, quasi in iis divinæ summa fidei ageretur. Relego tua vestigia. Urit te Cardinalis Richelii memoria, qui Sancygiranum vestrum, ne nova & impia dogmata spargeret, per multos annos in vinculis habuit. Illam verò, quam Moynio affingis sententiam, vel non capis, vel capere dissimulas. Nemo enim neget, quin tuni ad orandum, tum ad bene agendum, divina gratia nobis opus sit: sed quod orandi gratia sit duntaxat sufficiens, quis, amabo, dicat? quis capiat? quando enim illius impulsu oratur, haud dubiè efficax est, cum suum effectum sortiatur. Ubi autem oratum est, quis nescit novam gratiam ad agendum, ad non peccandum, ad præceptum Dei servandum necessariam esse; quam tamen semper efficacem nemo dicat, qui doctus sit & Catholicus; cum eidem sèpè ac sepiùs resistatur. Quod subnectis, de præstantissimorum Doctorum æmulatione in Arnaldum,

calum-